

РЕШЕНИЕ

№ 1420

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Златка Чолева
Розалина Г. Ботева

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело № 20211100511788 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК

Образувано е по въззивна жалба С.А. Г. срещу решение № 20114555 от 13.05.2021г. по гр. д. № 33927/ 2020г. по описа на СРС, 43 състав, с което е признато за установено по отношение на С.А. Г., че М. Л. С. притежава правото на собственост върху 1/2 ид.ч. от недвижим имот, представляващ апартамент, който представлява самостоятелен обект с идентификатор 68134.100.117.1.8 по Кадастралната карта на гр. София, а адрес: гр. София, ул. “*****” с площ 105,62 кв.м., който се намира в сграда с идентификатор 68134.100.117.1, която е построена в поземлен имот с идентификатор 68134.100.117, като С.А. Г. е осъден да плати на М. Л. С. владението върху описания имот.

В жалбата са наведени доводи, че не са налице предпоставките на фактическия състав на ревандикационния иск, тъй като от събраните доказателства не се установява ответникът да владее недвижимия имот.

С оглед изложеното, въззивникът моли решението на СРС да бъде отменено като неправилно и вместо него въззивният съд да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск по чл. 108 ЗС.

Въззиваемата страна е депозирила отговор на въззивната жалба, в който оспорва същата и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с тях решение- в сила.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Решението е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че ищецът е придобил правото на собственост върху процесния имот чрез правна сделка- дарение, като праводателката му е придобила имота чрез валидно завещание. Приел е, че ответникът владее имота, без да има основание за това, тъй като завещанието, с което се легитимира като собственик е прогласено за нищожно с влязло в сила решение.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на М. Л. С. против С.А. Г., с която е предявен иск с правно основание чл. 108 ЗС. Ищецът твърди в исковата молба, че е носител на правото на собственост върху 1/2 ид.ч. от недвижим имот- апартамент, намиращ се в гр. София, ул. “*****” представляващ самостоятелен обект с идентификатор 68134.100.117.1.8. Твърди, че е придобил правото на собственост по силата на договори за дарение от 2001г. и 2014г. Сочил, че ответникът владее имота без основание. С влязло в сила решение ищецът е признат за собственик по отношение на ответника върху 1/2 ид.ч. от посочения имот и същият е осъден да му предаде владението върху същата. С оглед изложеното моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че е носител на правото на собственост върху процесния имот и да го осъди да предаде владението върху 1/2 ид.ч. процесния имот.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника, в който се изразява становище за неоснователност на иска. Релевират се доводи, че ищецът не е носител на правото на собственост върху процесния имот, тъй като праводателката му не е била носител на правото на собственост при сключване на договорите за дарение, с които ищецът се легитимира като собственик на имота. Посоченото възражение е обосновано с доводи, че завещанието, с което праводателката на ищцата се легитимира като собственик на имота е нищожно, тъй като не е написано и подписано от завещателя. Оспорва, че владее имота, като навежда доводи, че дори и да се приеме обратното, има основание за това, тъй като е придобил правото на собственост върху имота по силата на наследствено правоприменение- по завещание и по закон.

Според чл. 108 ЗС собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я владее или държи без да има основание за това. Основателността на предявения иск предполага кумулативната наличност на следните предпоставки: 1) ищецът да е собственик на претендирания имот, 2) процесният имот да се владее или държи от ответника (да се намира във фактическата му власт) и 3) ответникът да владее или държи имота без правно основание. Тежестта на доказване на първите две обстоятелства лежи върху ищеца, а на третото (основанието за владение)- върху ответника.

Ищецът се легитимира като собственик на имота въз основа на правни сделки-дарения, обективирани в н.а. № 82/ 30.08.2001г., т. I, рег. № 1631, дело № 71/ 2001г. и н.а. № 116/ 19.12.2014г., т. I, рег. № 3324. дело № 108/ 2014г., от които се установява, че К.Т. С.а е дарила на ищеца правото на собственост върху процесния недвижим имот.

С решение № 273/ 28.12.2006г., постановено по гр. дело № 1355/ 2000г. по описа на Софийския районен съд, влязло в сила на 15.11.2012г., е признато за установено, че саморъчно завещание от 22.03.1999г., съставено от З.И. Г. в полза на С.А. Г., е нищожно. С оглед изложеното за ответника не съществува основание, на което да владее имота.

Във връзка с доводите в жалбата и направеното възражение, че ответникът не владее процесния имот, следва да се посочи следното:

Във връзка с установяване на обстоятелството владее ли имота ответника, по делото са събрани гласни доказателствени средства.

От показанията на св. Н.А.Я. се установява, че същият е наемател на магазин в сградата, намираща се в гр. София, ул. “*****”. Сградата била на четири етажа, като във вход Б имало по два апартамента на етаж. До 2017г. наемодател му бил ответникът, който обитавал ап. 3 във вх. Б на същата сграда. Към настоящия момент свидетелят виждал ответникът да влиза и излиза от сградата поне веднъж седмично. Свидателят уточнява, че от магазина не се вижда входната врата на апартамента, както и че не знае ответникът да обитава друг апартамент във входа.

От показанията на св. М.Д.Д. се установява, че същата живее на втория етаж на вх. Б на процесната сграда. Според свидетелката ответникът обитава ап. 3 в същия вход, като от 2010г. се представя като собственик на посочения апартамент. Сочи, че срещала ответника сравнително често и е виждала същият да влиза в апартамент 3.

Съдът счита, че показанията на свидетелите следва да се даде вяра, тъй като същите са последователни, логични и кореспондиращи помежду си. По отношение на доводите във въззивната жалба следва да се посочи, че от показанията на свидетелите се установява, че ответникът владее имота. От показанията на св. Я. се установява, че вижда ответникът да влиза и излиза в сградата поне веднъж седмично, а от тези на св. Д., че е срещала ответникът сравнително често и го е виждала да влиза и излиза от

апартамента. Противно на изложеното в жалбата, показанията на св. Д. не съдържат противоречия. Същата не твърди, че е подавала сигнал в Полицията за шума и скандалите в апартамент № 3, а че е виждала полицаи, които търсят ответника по други поводи. Дори и да беше налице такова противоречие, то същото не е съществено и не представлява основание за дискредитиране на показанията на свидетеля. Следва да се посочи, че ответникът не сочи и не представя доказателства, че има друга причина да посещава сградата регулярно, поради което съдът приема, че възражението представлява защитна теза.

Изложеното обуславя извод, че са налице всички предпоставки на фактическия състав на ревандикационния иск- ищецът е собственик на претендиращия имот, който се владее от ответника; ответникът владее имота без правно основание.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъдат оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с тях решение на СРС- потвърдено, като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

Поради неоснователност на въззивната жалба, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна направените от нея разноски във въззивното производство. Тези разноски са в размер на 650 лева- за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20114555 от 13.05.2021г. по гр. д. № 33927/ 2020г. по описа на СРС, 43 състав.

ОСЪЖДА С.А. Г., с ЕГН ***** да плати на М. Л. С., с ЕГН ***** сумата 650 лева (шестстотин и петдесет лева), представляваща направени пред въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение, **на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____